

Sygn. akt III Ca 1584/16

POSTANOWIENIE

Dnia 1 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Tomasz Pawlik (spr.)

Sędziowie: SO Anna Hajda

SR (del.) Maryla Majewska - Lewandowska

Protokolant Beata Michalak

po rozpoznaniu w dniu 1 marca 2017 r. na rozprawie sprawy

z wniosku M. K. i A. K.

z udziałem (...) Spółki Akcyjnej w K.

o ustanowienie służebności przesyłu

na skutek apelacji wnioskodawców

od postanowienia Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 23 czerwca 2016 r., sygn. akt I Ns 395/12

postanawia:

1. **oddalić apelację;**

2. **zasądzić solidarnie od wnioskodawców na rzecz uczestnika postępowania kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.**

SSR (del.) Maryla Majewska – Lewandowska SSO Tomasz Pawlik SSO Anna Hajda

Sygn. akt III Ca 1584/16

UZASADNIENIE

Wnioskodawcy wnieśli o ustanowienie służebności przesyłu na nieruchomości stanowiącej ich współwłasność położonej w miejscowości C., nr ew. działek (...), dla których Sąd Rejonowy w Rybniku prowadzi księgę wieczystą nr (...), na rzecz każdorazowego właściciela urządzenia przesyłowego – linii energetycznych wysokiego i średniego napięcia zlokalizowanych na działkach, za wynagrodzeniem w łącznej wysokości 72 224 zł. Domagali się także zasądzenia na ich rzecz od uczestniczki postępowania kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wnioskodawcy wskazali, że są właścicielami ww. nieruchomości, przez którą przebiega linia energetyczna należąca do uczestnika jako następcy prawnego (...) S.A. w G.. Wnioskodawcy stwierdzili, iż biorąc pod uwagę koszty oraz brak interesu publicznego w likwidacji linii energetycznej zasadne jest ustanowienie służebności. Podkreślili, iż wniosek obejmuje zarówno powierzchnię zajęta pod słupy energetyczne jak i powierzchnię pod liniami energetycznymi oraz powierzchnię strefy ochronnej. Wysokość żądanego wynagrodzenia uzasadnili wskazując, iż

jej wartość wywodzi się z wartości nieruchomości skorygowanej o współczynnik korekcyjny uwzględniający stopień uciążliwości obciążenie. Ponadto wnioskodawcy wskazali, iż nie doszło do zasiedzenia służebności.

Uczestnik postępowania (...) Spółka Akcyjna w G. (poprzednio (...) S.A.) domagał się oddalenia wniosku i zasądzenia na jej rzecz od wnioskodawców kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uczestnik postępowania podniósł zarzut zasiedzenia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu. Twierdził, że przez nieruchomość wnioskodawców biegnie fragment linii napowietrznej wysokiego napięcia 10 kV relacji K. – R., zbudowanej w 1958 roku i średniego napięcia 20 kV wybudowanej w 1937 roku, remontowanej w 1977 roku. Posiadanie służebności wskazanej linii było nieprzerwane i niezakłócone od momentu jej wybudowania. Ponadto podkreślili, iż do 2012r. wnioskodawcy ani ich poprzednicy prawni nie występowali, ani nie zgłaszali jakichkolwiek roszczeń w związku z posadowieniem urządzeń przesyłowych na ich nieruchomości. Nabycie prawa odpowiadającego treści służebności przesyłu nastąpiło zatem w obu przypadkach przed wniesieniem sprawy i przed zgłoszeniem roszczeń uczestnicze.

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 23 czerwca 2016r. Sąd Rejonowy w Rybniku oddalił wniosek oraz zasądził solidarnie od wnioskodawców na rzecz uczestnika postępowania 257 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sąd Rejonowy ustalił, że wnioskodawcy są właścicielami nieruchomości położonej w C., nr ew. działek (...) - dla których Sąd Rejonowy w Rybniku prowadzi księgę wieczystą nr (...). Przez nieruchomość wnioskodawców przebiega fragment linii napowietrznej wysokiego napięcia 110 kV relacji K.-R., zbudowanej w 1958 roku i średniego napięcia 20 kV relacji Ł.-S.-C., wybudowanej w 1937 roku, a remontowanej (remont kapitalny) w 1977 roku. W dacie 01 stycznia 1965 roku obie linie były wybudowane i funkcjonowały na nieruchomości wnioskodawców.

Pierwszym posiadaczem służebności było Przedsiębiorstwo Państwowe Zakłady (...), w skład którego wchodził Zakład (...) w G.. Przedsiębiorstwo Państwowe uzyskiwało prawo służebności dla Skarbu Państwa, natomiast linie energetyczne pozostawały w jego zarządzie.

Aktem notarialnym z dnia 12 lipca 1993 r. – Rep. A (...) nastąpiła komercjalizacja przedsiębiorstwa państwowego w wyniku której powstał (...) S.A. w G..

Na podstawie umowy z dnia 1 lipca 2007 r. uczestnik postępowania nabył od (...) S.A. w G. zorganizowaną część przedsiębiorstwa, wniesioną przez (...) S.A. jako wkład niepieniężny w zamian za obejmowane akcje w podwyższonym kapitale zakładowym uczestnika postępowania. W ramach zbytej części przedsiębiorstwa na uczestniczkę postępowania została przeniesiona własność urządzeń służących do przesyłu energii elektrycznej, w tym również stacji transformatorowych, słupów i linii elektroenergetycznych oraz praw majątkowych.

Na bazie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd Rejonowy ocenił, że uczestnik postępowania podniósł skutecznie zarzut zasiedzenia służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu (art.292 k.c. w zw. z art.172 k.c.). Uznał przy tym, że posiadanie służebności cechowała dobra wiara. W tym zakresie wskazał na domniemanie z art.7 k.c. i wyjaśnił, że domniemanie to nie zostało obalone, wobec nieprzedstawienia dowodów, że wnioskodawcy lub poprzednicy sprzeciwiali się posadowieniu linii średniego napięcia lub wysokiego. Powołał się także na regulacje ustawy z 28 czerwca 1950 r. o powszechnej elektryfikacji wsi. Wskazał w tym kontekście, iż zarządzenie o powszechnej elektryfikacji było rodzajem wyłączenia, rozumianego jako ograniczenie pewnej wiązki uprawnień właściciela do rzeczy i stanowiło szczególny tryb wyłączenia. Na jego podstawie zakład energetyczny był uprawniony do założenia na gruncie osób trzecich urządzeń oraz do wejścia na ich grunt celem dokonywania oględzin i pomiarów, a właściciel był obowiązany umożliwić wstęp i wykonanie tych czynności. Wobec powyższego zakład energetyczny miał usprawiedliwione podstawy do przekonania, że przysługuje mu odpowiednie prawo do władania nieruchomością w zakresie przysługującej mu ustawowo służebności przesyłu, zatem było to posiadanie w dobrej wierze.

Alternatywnie, Sąd Rejonowy wyjaśnił, że do zasiedzenia służebności doszło także gdyby uznać, że posiadanie uczestnika (jego poprzedników prawnych) nie cechowała dobra wiara. Nabycie służebności nastąpiło by wtedy najpóźniej po upływie 30 lat od 1977 r. (linia 20 kV), a zatem przed złożeniem wniosku.

W konsekwencji Sąd I instancji wniosek o ustanowienie służebności przesyłu oddalił, rozstrzygając jednocześnie o kosztach postępowania na zasadzie art.520 § 3 k.p.c. odnośnie kosztów zastępstwa procesowego uczestnika oraz na zasadzie art.102 k.p.c. odnośnie obciążania wnioskodawców kosztami opinii biegłych.

Apelację od opisanego postanowienia wnieśli wnioskodawcy, zaskarżając je w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucili:

- sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego wskutek naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wyrażająca się w dokonaniu oceny dowodów w sposób nie dający się pogodzić z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego poprzez:
- przyjęcie, że poprzednik prawny uczestnika objął w dobrej wierze posiadanie służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu na nieruchomości wnioskodawcy, pomimo tego, że uczestnik nie przedstawił jakiegokolwiek dokumentu, który świadczyłby o tym, że poprzednik prawny uczestnika w momencie objęcia rozpoczęcia korzystania z linii energetycznej był w błędnym ale usprawiedliwionym przekonaniu, z przysługuje mu prawo do korzystania z w/w nieruchomości w celu wykonywania czynności eksploatacyjnych dotyczących linii energetycznej,
- przyjęcie, że jednocześnie z utworzeniem przedsiębiorstwa państwowego na mocy zarządzenia Ministra Przemysłu nr 75/ORG/89 doszło do przekazania przez Skarb Państwa na majątek uczestnika infrastruktury przesyłowej w postaci linii energetycznych przebiegających przez działki wnioskodawców, a w konsekwencji, że posiadanie wykonywane przez uczestnika i jego poprzedników prawnych miało charakter nieprzerwany w wyniku czego doszło do zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu, pomimo, że uczestnik nie przedłożył protokołu zdawczo – odbiorczego bądź też protokołu z przekazania środków trwałych – wynikających z § 2 zarządzenia nr 75/ORG/89 Ministra Przemysłu, ani żadnego innego dokumentu na potwierdzenie wskazanej okoliczności, co w konsekwencji doprowadziło do uwzględnienia podniesionego przez uczestnika zarzutu zasiedzenia.
- naruszenie prawa materialnego, a mianowicie:
- art. 172 § 1 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie i uznanie, że poprzednik prawny uczestnika objął w posiadanie służebność wykonywaną obecnie na działce wnioskodawców w dobrej wierze, podczas gdy przedsiębiorstwo, które nie legitymuje się tytułem prawnym do ingerowania w sferę cudzej własności nieruchomości korzysta z tej nieruchomości w złej wierze;
- art. 7 k.c. poprzez przyjęcie, że nie zostało obalone domniemanie dobrej wiary po stronie uczestnika;
- art. 348 zd. 2 k.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez jego niezastosowanie, a w konsekwencji uznanie, że służebność przesyłu w odniesieniu do linii energetycznych przebiegających przez działki wnioskodawców została na uczestnika skutecznie przeniesiona przez jego poprzednika prawnego, pomimo tego, że w toku postępowania uczestnik nie udowodnił faktu przeniesienia na niego posiadania wskazanych urządzeń przesyłowych, a w szczególności nie przedstawił na tę okoliczność odpowiednich dokumentów;
- art. 292 k.c. w zw. z art. 176 § 1 k.c. poprzez uwzględnienie podniesionego przez uczestnika zarzutu zasiedzenia, mimo niespełnienia określonej w tych przepisach przesłanki w postaci nieprzerwanego posiadania przez uczestnika oraz jego poprzedników prawnych służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu na skutek niewykazania skutecznego przeniesienia na uczestnika posiadania urządzeń przesyłowych.

Skarżący wnieśli o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji oraz o zasądzenie na ich rzecz od uczestniczki postępowania zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie, zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uwzględnienie wniosku w całości i zasądzenie od uczestnika na rzecz solidarnie uprawnionych wnioskodawców kosztów postępowania za pierwszą instancję według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko skarżący podkreślił, powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego, iż skoro nawet dysponowanie przez przedsiębiorcę przesyłowego decyzjami administracyjnymi w przedmiocie pozwolenia na budowę nie daje podstaw do uznania go za posiadacza służebności w dobrej wierze, to tym bardziej nie może być uznany za takiego posiadacza przedsiębiorca, który nie legitymuje się żadnym dokumentem na tę okoliczność. W ocenie skarżącego zgromadzony materiał dowodowy nie dawał podstaw do przypisania uczestnikowi dobrej wiary. W chwili budowy spornej linii energetycznej poprzednikowi prawnemu uczestnika nie przysługiwał żaden tytuł prawny do dysponowania nieruchomością wnioskodawczyni, co wyłącza dobrą wiarę. Wnioskodawcy zarzucili także błędne ustalenia sądu w zakresie ciągłości posiadania wykonywanego przez uczestnika i jego poprzedników prawnych. Wskazał, iż nie wykazano, że doszło do przejścia służebności spornej linii będącej własnością Skarbu Państwa na utworzone przez Ministra Przemysłu na mocy zarządzenia nr (...)/ (...)/(...) z dnia 16 stycznia 1989r. przedsiębiorstw państwowego pod nazwą Zakład (...), z którego w wyniku kolejnych przekształceń miała powstać spółka (...) S.A. Z przywołanego zarządzenia nie wynika bowiem by nastąpiła sukcesja generalna, tj. wstąpienie nowego przedsiębiorstwa we wszelkie prawa i obowiązki poprzednika prawnego.

Uczestniczka postępowania: (...) Spółka Akcyjna w odpowiedzi na apelację wniosła o jej oddalenie oraz o zasądzenie na jej rzecz od wnioskodawców kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Uczestniczka postępowania podniosła, że zarzuty apelacji są bezzasadne i sprzeczne z materiałem dowodowym znajdującym się w aktach sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna.

Dokonane przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne, które sąd odwoławczy w pełni aprobuje, potwierdziły podniesiony w toku sprawy o ustanowienie służebności przesyłu zarzut zasiedzenia przez uczestnika postępowania służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu.

Uczestnik postępowania przedstawił dowody wykazujące okoliczność wykonywania przez Skarb Państwa (kolejne przedsiębiorstwa sprawujące zarząd mienia państwowego) posiadania samoistnego służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu co najmniej od 1977 r. (zakończenie modernizacji sieci). Skarżący nie kwestionował w apelacji, że posiadanie takiej służebności w wymienionej dacie powstało. Twierdził jedynie, że posiadanie to nie miało charakteru nieprzerwanego. W tym zakresie negował, że jednocześnie z utworzeniem przedsiębiorstwa państwowego, na mocy zarządzenia Ministra Przemysłu nr 75/ORG/89 (k.119 akt), doszło do przekazania przez Skarb Państwa na majątek poprzednika prawnego uczestnika przedmiotowej infrastruktury przesyłowej.

Zarzutów tych nie sposób uwzględnić. Powszechnie znany jest szczególny status Skarbu Państwa, będącego podmiotem abstrakcyjnym o statusie państwowej osoby prawnej (art. 33 KC), prowadzącego przed transformacją działalność gospodarczą (dominium) za pośrednictwem przedsiębiorstw państwowych, którym przekazywał majątek państwowy w zarząd i użytkowanie, wyłączność prowadzenia działalności energetycznych przez przedsiębiorstwa państwowe, których struktury organizacyjne dostosowane były do podziału administracyjnego państwa (naturalny monopol danego przedsiębiorstwa na określonym terenie). Następcstwa prawne kolejnych energetycznych przedsiębiorstw państwowych działając na określonym terenie wynikały z aktów prawnych czy podejmowanych czynności administracyjnych. Uczestnik postępowania wykazał w tym zakresie, że posiadanie służebności przez Skarb Państwa- przedsiębiorstwo państwowe Zakład (...) w G. powstało jednocześnie z utworzeniem tego przedsiębiorstwa

państwowego na mocy zarządzenia Ministra Przemysłu nr 75/ORG/89. Trzeba bowiem zauważyć, że przedsiębiorstwo to powstało, zgodnie z treścią zarządzenia, w wyniku podziału przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą (...) w K. na bazie Zakładu (...) w G.. Mając na uwadze tak ukształtowany terytorialnie zakres działania wymienionych przedsiębiorstw w ramach władztwa Skarbu Państwa nie ma zatem wątpliwości co do przynależności będącej przedmiotem wniosku infrastruktury przesyłowej do Zakładu (...) w G.. Nie było konieczne przedstawianie co do tego przez uczestnika dodatkowo protokołu przekazania środków trwałych lub podobnego dokumentu. Dopiero wyłączenie części tej infrastruktury wymagałoby wyraźnego wskazania w akcie podziału przedsiębiorstwa państwowego.

Zakres dalszych następstw prawnych poprzedników prawnych uczestnika nie był w apelacji kwestionowany tym niemniej wypada także zauważyć, że następstwem komercjalizacji państwowych przedsiębiorstw energetycznych, dokonanej w oparciu o ustawę z dnia 5 lutego 1993 r. o przekształceniach własnościowych niektórych przedsiębiorstw państwowych o szczególnym znaczeniu dla gospodarki państwa (Dz. U. Nr 16, poz. 69 ze zm.), a polegającej na przekształceniu przedsiębiorstw państwowych w jednoosobowe spółki akcyjne Skarbu Państwa, które wstępowały w ich prawa i obowiązki, wszelkie prawa majątkowe i niemajątkowe, była sukcesja uniwersalna częściowa, która dotyczyła wszystkich praw składających się na przedsiębiorstwo, choćby nie były wskazane jako jego składniki, także jeżeli strony nie uświadamiały sobie ich istnienia czy przynależności do przedsiębiorstwa (por. wyrok Sądu Najwyższego z 7 sierpnia 2014 r. sygn. akt II CSK 610/13).

Chybione okazały się zatem zarzuty apelacji dotyczące naruszenia art.233 § 1 k.p.c. (co do ustalenia nieprzerwanego posiadania służebności) oraz naruszenia (jako konsekwencja rzekomo błędnych ustaleń faktycznych) prawa materialnego odnośnie art. 348 zd. 2 k.c. w zw. z art. 6 k.c. i art. 292 k.c. w zw. z art. 176 § 1 k.c.

Rację ma natomiast skarżący, gdy zarzuca Sądowi Rejonowemu naruszenie art.233 § 1 k.p.c. w zw. z art.7 k.c. poprzez przyjęcie, że poprzednik prawny uczestnika objął w dobrej wierze posiadanie służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu na nieruchomości wnioskodawcy

W wyroku z dnia 25 listopada 2008 r. sygn. akt II CSK 346/08 Sąd Najwyższy wskazał, że zajęcie cudzej nieruchomości i umieszczenie na niej urządzeń energetycznych bez uzyskania tytułu prawnego jest równoznaczne ze złą wiarą. Z kolei w wyroku z dnia 6 maja 2009 r. II CSK 594/08 Sąd Najwyższy stwierdził, że przedsiębiorstwo energetyczne, które nie legitymuje się uprawnieniem do ingerowania w sferę cudzej własności nieruchomości dla bieżącego utrzymania urządzeń przesyłowych, korzysta z tej nieruchomości w złej wierze.

Uczestnik postępowania nie przedstawił jakiegokolwiek dokumentu, który świadczyłby o tym, że poprzednik prawny uczestnika w chwili rozpoczęcia korzystania z linii energetycznej był w błędnym ale usprawiedliwionym przekonaniu, z przysługuje mu prawo do korzystania z ww. nieruchomości w celu wykonywania czynności eksploatacyjnych dotyczących linii energetycznej. Wbrew natomiast stanowisku Sądu Rejonowego to na uczestniku postępowania spoczywał w tym zakresie ciężar dowodu (art.6 k.c.).

Nie można było natomiast oczekiwać od wnioskodawców, aby dowodzili, że oni lub poprzednicy sprzeciwiali się posadowieniu linii średniego napięcia lub wysokiego. Nie przystają też do stanu faktycznego sprawy rozważania Sądu Rejonowego dotyczące regulacji zawartych w ustawie z 28 czerwca 1950 r. o powszechnej elektryfikacji wsi. Regulacje te dotyczyły jedynie budowy sieci energetycznej. Warto natomiast w tym miejscu wskazać, że nawet wybudowanie na cudzej nieruchomości urządzeń przesyłowych przez korzystające z nich przedsiębiorstwo po uzyskaniu właściwych decyzji wydawanych w związku z budową nie rozstrzyga o możliwości zakwalifikowania posiadania nieruchomości, na której te urządzenia zostały posadowione, jako wykonywanego w dobrej wierze. Decyzja o pozwoleniu na budowę w żadnym razie nie może być traktowana jako decyzja zezwalająca na wejście na cudzy grunt i legalizująca tę czynność (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 maja 2016 r. sygn. akt IV CSK 522/15)

Pomimo jednak tego, że wykazane w rozpatrywanej w sprawie nieprzerwane posiadanie służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu przez uczestnika postępowania (a wcześniej jego poprzedników prawnych) było

posiadaniem w złej wierze, Sąd Rejonowy zasadnie uwzględnił podniesiony przez uczestnika zarzut zasiedzenia służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu.

Nie budzi wątpliwości, że istniała możliwość zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu przed dniem 3 sierpnia 2008r. Sąd Najwyższy odnosił się do tej kwestii prawnej w licznych orzeczeniach (por. np. uchwały Sądu Najwyższego z 9 sierpnia 2011r., sygn. akt III CZP 10/11, OSNC 2011/12/129, z 7 października 2008r. sygn. akt III CZP 89/08 Lex nr 458125, postanowienia z 5 lipca 2012r. sygn. akt IV CSK 606/11 Lex nr 1218193 i z 6 lutego 2013r. sygn. akt V CSK 129/12, Lex nr 1294483). Powszechnie przyjmuje się także, że okres występowania na nieruchomości stanu faktycznego odpowiadającego treści służebności przesyłu przed wejściem w życie art. 305¹-305⁴ k.c. podlega doliczeniu do czasu posiadania wymaganego do zasiedzenia tej służebności. Nie jest też kwestionowane, że dopuszczalne jest zaliczenie do okresu posiadania służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu przez przedsiębiorstwo państwowe (oraz jego następców prawnych) okresu posiadania przez Skarb Państwa przed dniem 1 lutego 1989 r..

Skarżący nie kwestionował w apelacji dopuszczalności zasiedzenia służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu. Podniesiony natomiast przez niego trafnie zarzut, iż uczestnik postępowania nie może powoływać się na posiadanie służebności przez swoich poprzednik prawnych w dobrej wierze, nie ma znaczenia dla oceny kwestii nabycia przez uczestnika służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu. Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego, przy zastosowaniu 30-letniego okresu wymaganego do nabycia służebności przez zasiedzenia w złej wierze (art.172 w zw. z art.292 k.c.) poprzednik prawny nabył tę służebność najpóźniej 1 stycznia 2008 r., a zatem przed złożeniem wniosku o ustanowienie służebności (przed dniem 29 czerwca 2012 r.).

Z przytoczonych powyżej względów apelacja podlegała oddaleniu w oparciu art. 385 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c.

Wobec sprzeczności interesów wnioskodawców i uczestników postępowania o kosztach postępowania odwoławczego, Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o art. 520 § 2 k.p.c. w związku z art. 108 § 1 i art.13 § 2 k.p.c. Koszty te obejmowały wynagrodzenie pełnomocnika uczestnika w postępowaniu odwoławczym,

Apelacja wpłynęła w dniu 1 sierpnia 2016 r., w związku z czym wysokość wynagrodzenia radcy prawnego-pełnomocnika uczestnika postępowania ustalono w oparciu o przepisy Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. poz.1804) przed zmianami wprowadzonymi Rozporządzeniem z dnia 3 października 2016 r. (Dz. U. poz.1667), zwanym dalej rozporządzeniem zmieniającym. W tym miejscu wypada zwrócić uwagę, że zgodnie z § 2 rozporządzenia zmieniającego do spraw wszczętych i nie zakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia (27 października 2016 r.) stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji.

Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika uczestnika wynosiła zatem 240 zł tj. połowę stawki minimalnej z § 5 pkt 3 na zasadzie § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804).

Nie uwzględniono wniosku o zawieszenie postępowania z uwagi na toczące się przed Trybunałem Konstytucyjnym postępowanie w sprawie o sygn. P 10/16. Zawieszenie postępowania w wypadku określonym w art.177 § 1 pkt 3¹ k.p.c. ma bowiem charakter fakultatywny. Trzeba też było brać pod uwagę ugruntowane stanowisko doktryny prawa i orzecznictwa dotyczące rozpatrywanej kwestii a także okoliczność, że w apelacji skarżący nie kwestionował generalnie możliwości nabycia przez zasiedzenie służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu.

SSR(del.) Maryla Majewska-Lewandowska SSO Tomasz Pawlik SSO Anna Hajda